

متن پرسش

با سلام خدمت استاد گرامی استاد عزیز! چند وقتی است که با توجه به تعالیمی که در کتاب های شماست در دانشگاه مشغول فعالیت هستم و نشریه میدهم همچنین در بحث های دانشجویی و مناظرات این ها را مطرح میکنم . اما نمی دانم چرا حرف هایم همانند سکه اصحاب کهف اصلا فهم نمی شود . نقش نقص و ضعف بیان من و فهم ناقصم از معارفی که شما واسطه اش بودید را نمی توان نادیده گرفت ولی نمیدانم چرا این حس به سراغم آمده که این بحث ها را نمی شود با نشریه و مناظره شروع کرد ؟ شنیدم که در اصفهان جلسه دارید . چند دوست در اصفهان دارم . با آنها که صحبت کردم گفتند استاد طاهرزاده در جلسه ای گفته که نشریه به درد نشر معارف نمی خورد . از طرفی میگویند شما هیچ وقت مناظره نکردید . سوال بعدی من این است که اگر از مناظره و نشریه ، حق ظهور تجلی نکند چه فایده ای دارند ؟ آیا حداقل نمی توانند نقش مذکر و تذکر دهنده مخاطب باشند ؟ چون میدانیم که تلویزیون هم به خاطر تصویری بودنش قادر به نشر معارف نیست ولی خب با همین تلویزیون « روایت فتح » آوینی و سریال امام علی و همچنین اخیرا مستند بسیار تاثیر گذار « آخرین روزهای زمستان-حسن باقری » ساخته شده که تذکر خوبی به مخاطب می دهند . در ادامه سوال باید بگویم که حرف های شما دوستانم در اصفهان را به این نتیجه رسانده که نشریه ندهند و به من هم همین توصیه را کردند آیا این کار و این نتیجه از صحبت های شما درست است ؟ میخواستم از خود شما بپرسم . این سوال را در مورد مناظرات دانشجویی هم پاسخ دهید . موفق باشید استاد عزیز . و من الله توفیق

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: درست است که هر فکری برای ارائه زبان مخصوصی نیاز دارد و روزنامه و نشریه و تلویزیون ظرفیت ظهور هر فکری را ندارند ولی باید تا آنجا که ممکن است با توجه به آن امر، تلاش خود را بکنیم و اگر بتوانیم مثل شهید آوینی روح آینده جادو را در اختیار بگیریم به همین جهت باید مثل شهید آوینی در روایت فتح در کنار تصور از جملات آسمانی استفاده کرد. چیزی که روح تلویزیون آن را روضه خوانی می داند و معتقد است باید تصویر پیام را برساند در حالی که تصویر ظرفیت هر پیامی را در خود ندارد. در هر حال «گرچه بهشت اش نه به کوشش دهند..... آن قدر ای دل که توانی بکوش». موفق باشید